

## Nr 13

### Utlåtande i anledning av väckta motioner rörande rätt för företagare till återlån från allmänna pensionsfonden.

Andra lagutskottet har till behandling förehaft sex inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nämligen

1. de likalydande motionerna nr 295 i första kammaren av herr *Kronstrand* och herr *Peterson, Eric*, samt nr 362 i andra kammaren av herr *Carlsson* i *Tibro m. fl.* angående rätt för företagare till återlån från allmänna pensionsfonden,

2. de likalydande motionerna nr 369 i första kammaren av herr *Nordenson* och herr *Jacobsson, Gösta*, samt nr 447 i andra kammaren av herr *Magnusson* i *Borås m. fl.* angående återlån till företagare av ATP-avgifter, samt

3. de likalydande motionerna nr 484 i första kammaren av herr *Mattsson* och herr *Andersson, Torsten*, samt nr 559 i andra kammaren av herrar *Gustafsson* i *Kårby* och *Antonsson* om rätt för mindre företagare till återlån från allmänna pensionsfonden.

#### Motionsyrkandena

I motionerna I: 295 och II: 362 har yrkats, "att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om skyndsamt utredning och förslag till nästa års riksdag om rätt för företagare till återlån ur allmänna pensionsfonden genom betalning av avgifter medelst revers och i övrigt efter i motionen angivna riktlinjer".

I motionerna I: 369 och II: 447 har hemställts, "att riksdagen måtte för sin del besluta dels att arbetsgivare skall medgivas rätt att för återlån få utnyttja de ATP-avgifter som inbetalats under loppet av de fem senast förflutna åren och dels att återlånens belopp skall höjas från 50 till 75 procent av inbetalade avgifter".

I motionerna I: 484 och II: 559 har hemställts, "att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning och förslag angående en reformering av bestämmelserna för återlån från allmänna pensionsfonden så att jord- och skogsbrukarnas och mindre företags kreditbehov bättre kan tillgodoses i enlighet med vad i motionen anförts".

---

Över motionerna har utskottet i den ordning 46 § riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttranden av riksförsäkringsverket. Redogörelse för yttrandena lämnas i det följande. Allmänna pensionsfonden har beretts tillfälle att avgiva yttrande men har icke önskat begagna sig av möjligheten.

### Gällande bestämmelser m. m.

Avgifterna till den allmänna tilläggs pensioneringen inbetalas till *allmänna pensionsfonden*. Fondens tillgångar skall enligt *reglementet för fondens förvaltning* placeras dels i vissa slag av obligationer och skuldförbindelser, dels såsom lån till kreditinrättningar. De kreditinrättningar, som kan få låna pengar av fonden, är riksbanken, bankaktiebolag, postsparbanken, postgirot, sparbank, centralkassa för jordbrukskredit, Sveriges allmänna hypoteksbank, Svenska skeppshypotekskassan samt annan av Konungen godkänd kreditinrättning.

Förutsättning för att kreditinrättning skall få låna pengar i fonden är inrättningen i sin tur utlånat motsvarande belopp till den som erlagt pensionsavgift och att den erlagda avgiften uppgår till minst dubbelt så mycket som lånet. Lägsta belopp som kreditinrättning på detta sätt får återlåna är 500 kronor. Det betyder, att om de för ett år inbetalda pensionsavgifterna inte uppgår till 1 000 kronor återlån inte kan komma i fråga.

Räntan på lån från fonden till kreditinrättningen skall i regel med en halv procent överstiga högsta av bankerna tillämpade inlåningsränta. Några bestämmelser om vilken ränta som skall tillämpas mellan kreditinrättningen och den som återlånar inbetalade pensionsavgifter finns inte, utan räntans storlek är vid dessa lån beroende av parternas överenskommelse.

Likaså beror det på överenskommelse mellan kreditinrättningen och den enskilde om något lån över huvud taget skall ske. Denna fråga får kreditinrättningen pröva efter bankmässiga grunder, eftersom banken har att själv stå risken för att den enskilde inte förmår återbetala sitt lån.

Återlån från fonden skall av kreditinrättningen amorteras på tio år.

Rätten till återlån på grund av avgiftsinbetalning uppstår först året efter avgiftsbetalningen.

Om fondmedlens förvaltning anförde *föredragande departementschefen* i *propositionen nr 100 till 1959 års riksdag*:

Fondmedlen skall givetvis förvaltas på det sätt som bäst gagnar tilläggs pensioneringen. Pensionsfonden bör följaktligen placeras så att den ger god avkastning under betryggande säkerhet. Verksamheten bör emellertid bedrivas under sådana former att fondstyrelserna inte behöver skaffa sig en vidlyftig administration för kreditprövning och låneförvaltning.

I likhet med vad pensionskommittén föreslog bör en betydande del av fondmedlen i form av återlån gå tillbaka till dem som erlagt pensionsavgifterna. Det nyss anförda medför, att man för denna verksamhet får anlita banker och andra kreditinstitut.

Vid utformningen av reglerna för återlån har jag i olika hänseenden avvikit från kommittéförslaget i syfte att vidga återlånemöjligheterna. Var och en som erlagt pensionsavgift för ett visst år skall året därpå kunna söka återlån med upp till 50 procent av avgiftsbeloppet. Denna gräns skall komma till användning redan från början; kommittéförslaget hade en gräns vid 40 procent avseende första årets avgiftsbetalning. Lånens löptid skall kunna uppgå till tio år — utan den av pensionskommittén förordade begränsningen till fall då inteckningssäkerhet kan presteras. Om räntesatsen för återlån får överenskommelse träffas mellan kreditinrättningen och låntagaren. Då återlånen är avsedda

som ett led i företagens kapitalförsörjning, kunde det synas naturligt, att endast lån av något större omfattning skulle komma i fråga. Med hänsyn främst till småföretagarna föreslår jag emellertid att lånegränsen sättes så lågt som vid 500 kronor och att företagare därjämte skall kunna räkna samman pensionsavgifterna för sig och sina anställda för att komma över denna gräns.

Kreditinrättningen skall äga rätt att för utgivet återlån erhålla motsvarande belopp i lån från den fondstyrelse, som förvaltar sådana pensionsavgifter som låntagaren erlagt. I överensstämmelse med kommittéförslaget innebär reglerna om räntesatsen för sådana lån bland annat att räntan, om inte bunden räntesats avtalas, skall ligga en halv procent över den högsta allmänt förekommande ränta som bankerna tillämpar för dem som sätter in penningmedel.

De fondmedel, som inte tas i anspråk för återlån, skall i överensstämmelse med kommittéförslaget placeras i obligationer och förlagsbevis. Därutöver förordar jag emellertid, att placering skall kunna ske även i andra skuldförbindelser, nämligen sådana som är utfärdade av staten, kommuner m. fl. och av vissa kreditinrättningar såsom banker, sparbanker och centralkassor för jordbrukskredit samt vissa andra kreditinstitut. Även kreditinstitut som nybildas för att tillgodose näringslivets behov av långfristig kredit bör enligt min mening här kunna komma i fråga.

I *motioner* till 1960 års riksdag yrkades liberalare regler i fråga om möjligheterna att använda pensionsmedlen för företagens kapitalförsörjning.

I sitt av riksdagen godkända *utlåtande nr 6 år 1960* anförde *andra lagutskottet*:

Bestämmelserna om återlån av inbetalda avgifter antogs så sent som i fjol och har endast varit i tillämpning sedan årsskiftet. Innan erfarenheter vunnits av deras verkningar i olika hänseenden, bör de inte ändras. Det kan härvid erinras om att man vid utarbetandet och antagandet av bestämmelserna förutsatt att en omprövning av dem kunde bli erforderlig vid slutet av 1960-talet. Utskottet finner med hänsyn härtill inte skäl biträda de i *motionerna I: 448 och II: 551, I: 461 och II: 579 samt I: 462 och II: 549* framställda önskemålen om liberalare återlåneregler.

Även *1961 års riksdag* hade att taga ställning till motionsyrkanden med samma syfte. Yrkandena avslogs under motivering att erfarenheter ännu icke vunnits av de nuvarande reglernas verkningar (*andra lagutskottets utlåtande nr 56*).

### Motionerna

I *motionerna I: 295 och II: 362* redogöres inledningsvis för de gällande återlåneregler. Därefter anføres:

Reglementet ger inte företagen någon rätt till återlån. Ansökningar om sådana lån måste prövas av kreditinrättningen. Det är en helt annan sak, att kreditinrättningen, som efter prövning beviljat ett återlån, har rätt att i sin tur erhålla ett lån av motsvarande storlek från allmänna pensionsfonden. För sistnämnda slag av lån skall räntesatsen med en halv procentenhet överstiga högsta allmänt förekommande inlåningsränta. Räntesatsen för återlån, som kreditinrättningen lämnar företagen, bestäms inte i reglementet utan överenskommes mellan kreditinrättningen och de lånande företagen.

För ett företag, som under en följd av år lyckats erhålla maximala återlån, kommer det totala återstående återlånet efter avdrag för föreskrivna

amorteringar att inte vara större än cirka 2,5 årspensionsavgift.

I ett pensionssystem där årligen mycket stora belopp kommer att inbetalas från landets näringsliv, är det emellertid naturligt att låta en betydande del av fondmedlen direkt användas av eller omgående återgå till samma näringsliv.

Vi vill här understryka den vikt vi fäster vid en rätt för företagen att inom sin verksamhet använda en väsentlig del av avgifterna. En dylik ordning står också i god överensstämmelse med de anställdas intresse av att företagets utveckling främjas genom att de erhåller större ekonomisk styrka. Hittillsvarande lagstiftning har erkänt detta genom att tillåta att pensionsfonder bildas inom företagen.

De nuvarande reglerna bör alltså omprövas i flera avseenden. Amorterings-tiden bör inte som nu begränsas till 10 år. Med rimlig takt för avgiftsutvecklingen kan en förlängning till minst 20 år vara lämplig med hänsyn till den genomsnittliga fonderingstiden av pensionsmedlen i systemet. Med avseende på avgifterna för ett visst kalenderår synes det oss inte nödvändigt att företagen måste vänta till nästa år för att få återlån. En del av avgiften bör direkt kunna betalas medelst revers.

Vi anser sålunda, att möjligheten att erhålla återlån och erlagga pensionsavgifterna i form av revers inte bör vara knuten till förekomsten av bankmässig säkerhet. De risker som finns förknippade med att enstaka företag kan komma på obestånd kan mötas med någon form av garantiförsäkring, utan att krediten därigenom väsentligt fördyras. Den organisatoriska utformningen av denna vidgade återlånerätt bör bli föremål för utredning.

Härvid kan man bygga på erfarenheterna från ett kreditförsäkringssystem vid industritjänstemännens och arbetsledarnas tjänstepensionering. För dessa stora grupper av löntagare har av statsmakterna (genom det allmännas tillsynsorgan) ett kreditförsäkringssystem godkänts, som ger de pensionsberättigade fullgod säkerhet för intjänad pensionsrätt, samtidigt som företagen har fördelen av att kunna bibehålla pensionsfondsmedlen i sin rörelse fullt ut i den mån de ej erfordras för utbetalning av pensionsbelopp.

Såsom villkor för att mot kreditförsäkringsavgift få bibehålla pensionsmedel i rörelsen (mot revers till särskild pensionsstiftelse i ITP-fallet) har föreskrivits, att företaget skall ha ägt bestånd i minst 3 år och att minst 5 pensionsberättigade skall omfattas av anordningen. Därjämte har, med tanke på föreskrifterna rörande pensionsstiftelseinstitutet, stipulerats att företaget skall vara aktiebolag eller ekonomisk förening, vilket krav ej har aktualitet i fråga om en utvidgad rätt till återlån ur ATP-fonden. Sluligen finns viss bestämmelse om prövning av kreditvärdigheten, vartill någon motsvarighet kunde föreslås i här aktuella sammanhang.

Slutligen vill vi även föreslå att en utredning företas i frågan om hur en för näringslivet lämplig kanalisering av från företagen erlagda avgiftsmedel, som *icke återlånats*, skall kunna komma till stånd genom kreditgivning i vanliga former. Vi fäster härvid mycket stor vikt vid att småföretagare på jordbrukets, hantverkets, handelns och småindustriens områden inte försätts i ogynnsamt läge. Självklart bör denna kreditförmedling ske genom affärsbanker, sparbanker och andra nu befintliga eller nybildade kreditinstitut. Deras roll bör bli vidgad i förhållande till lagens rätt snäva gränser därför. Kreditgivning av detta slag direkt från fondernas sida bör inte ifrågakomma.

I *motionerna I: 369* och *II: 447* anföres bland annat:

Att intresset för återlån under 1961, som var det första år då sådana meddelades, var tämligen begränsat, hänger till väsentlig del samman med den

stela utformningen av reglerna för återlåningen. Av de ca 50 000 arbetsgivare som beräknas ha betalat minst 1 000 kr. i avgifter under ATP:s startår 1960 och som därför hade möjlighet att under 1961 erhålla återlån, kan flertalet antas ha inlevererat belopp av mindre storleksordning. För dessa avgiftsbetalare måste det ha varit förenat med stort administrativt besvär och betydande kostnader i förhållande till resultatet att bevaka möjligheten till en återlåning på något eller några tusental kronor. För särskilt de mindre företagen måste de nuvarande reglerna om återlån anses som i hög grad olämpliga och otympliga. Enligt vår uppfattning visar de vunna erfarenheterna att återlånebestämmelserna bör ges en mera praktisk, produktiv och kostnadsbesparande utformning. En sådan kan uppenbarligen åstadkommas genom att varje avgiftsbetalare medges rätt att under en längre tidsperiod för återlån få utnyttja inbetalade ATP-avgifter. En sådan ackumulering under förslagsvis fem år skulle bli av väsentlig betydelse, i synnerhet för den mindre företagsamheten, särskilt som därigenom även årsavgifter understigande 1 000 kr. skulle kunna utnyttjas för återlån. Den ackumulering vi här förordar bör enligt vår uppfattning även omfatta de avgifter, som inbetalats under 1960.

Enligt nu gällande regler får återlån ske endast till 50 procent av de inbetalda avgifterna. Begränsningen till 50 procent är uppenbarligen inte erforderlig under ATP-systemets uppbyggnadsperiod. Vi föreslår därför att procent-satsen under denna period bestämmas till 75.

I *motionerna I: 484* och *II: 559* framhålles, att de nuvarande återlånereglerna diskriminerar de mindre företagen. Därefter anföres:

Med hänsyn till de allvarliga konsekvenser som de nuvarande bestämmelserna för återlånerätten synes medföra bör en utredning ske med största skyndsamt om en reformering av återlånerätten för de mindre företagen, dvs. företag med mindre än 20 anställda. Målsättningen bör därvid vara att göra återlånerätten inte blott formellt utan även reellt lika för alla grupper. Utredningen bör därvid pröva möjligheterna att genomföra en reform innebärande att en viss kvot av ATP-avgifterna till andra och tredje pensionsfonderna, vilka avser näringslivet, placeras i kreditinstitut för utlåning av dessa efter bankmässiga grunder. Denna kvot bör vara minst hälften av avgifterna — alltså motsvarande nuvarande återlånerätt — men med möjlighet för fondstyrelserna att överskrida hälften. Detta synes vara den enklaste metoden.

Å andra sidan bör även den möjligheten kunna prövas, att innehavare av återlånerätt genom fullmakt överlåter denna till kreditinrättning, som på detta sätt skulle få möjligheter att tillgodose gemensamma kreditanspråk för grupper av återlåneberättigade. En närmare prövning av dessa möjligheter bör även innefatta en prövning av möjligheterna till sänkning av minimisumman för återlånerätt, eventuellt en höjning av återlånerätten från 50 till 75 procent av inbetalda avgifter och en förlängning av amorteringstiden till 20 år. Möjligheterna till sammanföring av återlånerätt för viss tid, t. ex. 5 år, bör även övervägas liksom en anpassning av räntenivån för återlånen till kreditinstituten till gånge efter rådande marknadsläge förekommande inlåningsränta.

#### Remissyttrandena

I yttrande över *motionerna I: 295* och *II: 362* anför *riksförsäkringsverket*:

Motionärernas förslag att företagarna skall få betala sina avgifter medelst revers skulle uppenbarligen kunna leda till avsevärda förluster för fonden, därest inte full garanti förelåg för reversernas betalning. Med hänsyn till det

stora antalet avgiftsbetalare — ca 350 000 — skulle en prövning och kontinuerlig kontroll av reversutfärdarnas kreditvärdighet kunna medföra en utomordentligt stor administrativ apparat. Med de resurser, som kan antagas stå riks-försäkringsverket till buds, är det uteslutet att en sådan arbetsuppgift skall kunna bemästras av verket. Även om kreditprövningen handhaves av annat eller andra organ skulle verkets kontroll angående avgiftsskyldighetens fullgörande i hög grad kompliceras om betalning med revers tillåtes. Redan av detta skäl får verket avstyrka att den föreslagna utredningen kommer till stånd.

Vad i övrigt anförts i motionerna torde inte vara av beskaffenhet att behöva föranleda ståndpunktstagande från verkets sida.

Av de i motionerna I: 369 och II: 447 samt I: 484 och II: 559 ställda förslagen beröres riks-försäkringsverket i tekniskt avseende endast av yrkandet av sammanföring av återlånerätt under viss tid. I denna fråga anför verket:

Motionärerna önskar utsträcka rätten till återlån till att avse tre fjärdedelar av det avgiftsbelopp som erlagts under de fem senaste åren i stället för — som nu är fallet — hälften av det under nästföregående år erlagda avgiftsbeloppet. Riks-försäkringsverkets medverkan beträffande återlån inskränker sig till utfärdande av vissa intyg i fråga om de avgifter som debiteras av verket, nämligen avgifter enligt 33 § lagen om försäkring för allmän tilläggs-pension (arbetsgivaravgifter). Enligt 1 § kungörelsen den 9 december 1960 (nr 714) med föreskrifter rörande återlån enligt reglementet den 28 maj 1959 (nr 293) angående allmänna pensionsfondens förvaltning skall sålunda, såvitt fråga är om arbetsgivaravgift, den som önskar erhålla återlån såsom bevis om fullgjord avgiftsbetalning förete av riks-försäkringsverket utfärdat intyg om erlagt avgiftsbelopp eller — i fråga om avgift som ej uppbäres av verket — om den debiterade avgiftens storlek. Då verket har för avsikt att åtminstone i sex år behålla det material, varå sådana intyg huvudsakligen grundas, möter för verkets del inga tekniska eller därmed jämförliga hinder för att i den omfattning som motionärerna avser utfärda ifrågavarande intyg, såvitt gäller avgiftsdebitering och till verket fullgjord avgiftsinbetalning. Till den del en utsträckning av verkets skyldighet att utfärda intyg om avgiftsbetalning kommer att avse avgifter, vilka borde ha inbetalats till verket men i stället uttagits genom indrivning, skulle däremot förslagets genomförande medföra ett merarbete för verket.

### Utskottet

Avgifterna till ATP överföres till allmänna pensionsfonden. Dennas tillgångar skall enligt reglementet för dess förvaltning placeras dels i vissa slag av obligationer och skuldförbindelser och dels som lån till kreditinrättningar. Förutsättningen för att kreditinrättning skall få låna pengar i fonden är att inrättningen i sin tur utlånar motsvarande belopp till företagare som erlagt pensionsavgift. Lånet får uppgå till högst hälften av den erlagda pensionsavgiften. Det lägsta belopp som på detta sätt får återlånas är 500 kronor. Om de för ett år inbetalda pensionsavgifterna inte uppgår till 1.000 kronor kan återlån alltså inte komma i fråga. Räntan på kreditinrättningens lån från

fonden skall i regel överstiga högsta av bankerna tillämpade inlåningsränta med en halv procent. Några bestämmelser om vilken ränta som skall tillämpas mellan kreditinrättningen och den som återlånar inbetalade pensionsavgifter finns inte, utan räntans storlek är vid dessa lån beroende av parternas överenskommelse. Likaså beror det på överenskommelse mellan kreditinrättningen och den enskilde om något lån över huvud taget skall komma till stånd. Kreditinrättningen får pröva denna fråga efter bankmässiga grunder eftersom den har att själv stå risken för att den enskilde inte förmår återbetala sitt lån. Återlån från fonden skall av kreditinrättningen amorteras på tio år. Lån kan erhållas först året efter det ATP-avgift erlagts.

I förevarande motioner uttalas önskemål om ändring av dessa regler i flera avseenden. I *motionerna I: 295 och II: 362* hemställes om utredning av dessa regler i syfte att företagarna skall tillerkännas rätt att återlåna pengar ur fonden utan att förete bankmässig säkerhet. ATP-avgifterna skall kunna åtminstone delvis erläggas med revers och de därmed förenade kreditriskerna skall mötas med någon form av garantiförsäkring. Motionärerna föreslår också att amorteringstiden för återlånen utsträcker till minst 20 år. *Motionerna I: 369 och II: 447* innehåller yrkande om att 75 procent av avgifterna skall få återlånas samt att återlånerätt skall få ackumuleras under fem år. Dessa yrkanden återkommer i *motionerna I: 484 och II: 559*, vari dessutom yrkas utredning syftande till sänkning av minimisumman för möjlighet till återlån, förlängning av amorteringstiden till 20 år samt anpassning av räntenivån för lånen till kreditinstituten till gängse inlåningsränta.

Det i *motionerna I: 295 och II: 362* väckta förslaget att företagarna skall få betala ATP-avgifterna med revers skulle, såsom riksförsäkringsverket framhållit i sitt remissyttrande, kunna leda till avsevärda förluster för fonden om inte full garanti förelåg för reversernas betalning. Avgifter inbetalas av omkring 350 000 personer. En prövning och kontinuerlig kontroll av dessas kreditvärdighet skulle nödvändiggöra en utomordentligt stor administrativ apparat. Även kontrollen av avgiftsskyldighetens fullgörande skulle kompliceras. På grund härav finner utskottet icke skäl biträda motionärernas förslag om avgiftsbetalning med revers.

De nuvarande återlånereglerna är, såsom utskottet framhållit vid behandling av motioner av samma innebörd vid 1961 års riksdag, inte i alla avseenden helt ändamålsenliga. Emellertid har återlånereglerna varit i tillämpning endast från och med 1960 års ingång. Erfarenheter i någon större utsträckning av reglernas verkningar har därför ännu icke vunnits. Med hänsyn härtill avstyrker utskottet motionärernas förslag.

På grund av det anförda hemställer utskottet,

att förevarande motioner, nämligen

1) I: 295 och II: 362,

2) I: 369 och II: 447 samt

- 3) I: 484 och II: 559  
 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 13 mars 1962

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL STRAND

*Vid detta ärendes behandling har närvarit*

från första kammaren: herrar Strand, Nils Elowsson, Axel Svensson, fru Hamrin-Thorell, herrar Birke, Lars Larsson, Nyman och Thorsten Larsson; från andra kammaren: herrar Anderson i Sundsvall, Nilsson i Göteborg, fröken Wetterström, herr Bengtsson i Varberg, fröken Sandell, herrar Wiklund i Stockholm, Fredriksson och Gomér.

#### Reservation

av fru *Hamrin-Thorell*, herrar *Birke*, *Nyman*, *Thorsten Larsson*, *Anderson* i Sundsvall, fröken *Wetterström*, herrar *Wiklund* i Stockholm och *Gomér*, vilka ansett

a) att utskottets yttrande å sid. 7 fr. o. m. det stycke som börjar med orden "Det i" t. o. m. det stycke som slutar med orden "motionärernas förslag", bort ha följande lydelse:

"De nuvarande återlånereglerna är, såsom utskottet framhållit vid behandling av motioner av samma innebörd vid 1961 års riksdag, inte i alla avseenden helt ändamålsenliga. Utskottet tänker därvid särskilt på förbudet att sammanföra lånerätt för flera år. I motionerna I: 369 och II: 447 samt I: 484 och II: 559 yrkas, att återlånerätt skall få ackumuleras under fem år. Utskottet biträder detta förslag.

Vad angår övriga i nyssnämnda motioner jämte motionerna I: 295 och II: 362 framförda önskemål angående återlånerätt anser utskottet att en skyndsamt förutsättningslös utredning bör igångsättas."

b) att utskottets hemställan bort ha följande lydelse:

"På grund av det anförda hemställer utskottet,

att riksdagen i anledning av förevarande motioner I: 295 och II: 362, I: 369 och II: 447 samt I: 484 och II: 559 i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa

dels om skyndsamt förslag till sådan ändring av reglementet för allmänna pensionsfondens förvaltning att återlånerätt skall få ackumuleras under fem år,

dels om en skyndsamt förutsättningslös utredning rörande återlånerätten under beaktande av de i motionerna framförda synpunkterna."